

посѣтихъ сетнѣ Панагюрище, провѣрихъ думите ѝ съ показаніята на другите лица, и излѣзе, че тя нищо не е преувѣличвала. Да си кажа правото, тая провѣрка бѣше излишна, защото самите турци не указватъ на по-голѣмо число убити.

Възстанието пламна на 2-ий мая (н.с.) а на 12 Хафузъ-паша дошелъ въ Панагюрище съ единъ полкъ редовна войска, три топа и голѣмо количество баши-бозуци. Възстанниците, както са види, сж имали само 250 души вжоржжени съ пушки или шуцери; а другите имали ловчийски ножове или пищове, носени отъ сичките туземци до послѣдните безредици. 150 отъ най-храбрите бжлгаре отишле по една пхть камъ Татаръ-Пазарджикъ, а сто по другия, за да спратъ неприятеля, защото, както са види, тѣ не знаели отъ дѣ ще дойде той. И така Хавузъ-паша срѣшналъ само 100 човѣка, които, като видѣле толкова многобройни врагове, побѣгнали при пжрвия гжрмежъ. Даже тѣ сами, струва ми са, не изгжрмѣли, защото не е имало нито единъ раненъ или убитъ турченъ. Между това панагюрчанете, обзети отъ паниката, така сжщо са опитали да са избавятъ, чрезъ бѣгство, но селото имъ било обиколено отъ турците и бѣжанците отчасти биле вжрнати назадъ, отчасти посѣчени въ откритото поле. Азъ заборавихъ да кажа, че при настѣплението на баши-бозуците жителите отъ сжсѣдните осемъ или деветъ села, напуснали жилищата си и тжрсили прибѣжище въ Панагюрище, дѣто испжлнили улиците, като цѣпели вжздуха съ ужасни викове. Тжй както сѣко противение са прекратило или, да кажа по добрѣ, никога не са е представяло отъ страна на бжлгарете, то на Хафузъ-па-

А. Мавръ